

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 17Co/138/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3617204661
Dátum vydania rozhodnutia: 27. 05. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Gabriela Janáková
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2021:3617204661.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Gabriely Janákovvej a sudcov Mgr. Ivana Kubínyho a Mgr. Martiny Trnavskej v spore žalobcu: S. G., trvale bytom H. XXXX/XX, M., zast. JUDr. Matejom Valjentom, advokátom so sídlom Jesenského 232, Partizánske, proti žalovanému: M. U., trvale bytom H. XXX/X, T., zast. Advokátska kancelária JUDr. Edit Balážiková s.r.o., so sídlom Jesenského 231/5, Partizánske, o zaplatenie 10.000 eur s príslušenstvom a v spojenej veci vedenej pôvodne na Okresnom súde Partizánske pod sp. zn. 6C/8/2018 žalobcu M. U. proti žalovanému S. G. o určenie, že záložné právo zaniklo, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Partizánske zo dňa 27. marca 2019, č.k. 6C/89/2017-112, takto

rozhodol:

- I. Rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti výrokov II., III., IV. a v závislom výroku V. o trovách konania **p o t v r d z u j e**.
- II. S. G. **p r i z n á v a** nárok na náhradu trov odvolacieho konania voči M. U. v rozsahu 100 %.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie výrokom I. zamietol návrh M. U. na prerušenie konania, doručený súdu dňa 8.3.2018. Výrokom II. žalobu žalobcu M. U. podanú pôvodne v konaní vedenom na Okresnom súde Partizánske pod sp. zn. 6C/8/2018 proti žalovanému S. G., ktorou sa domáhal určenia, že záložné právo zaniklo, zamietol. Výrokom III. zrušil neodkladné opatrenie nariadené uznesením Okresného súdu Partizánske zo dňa 11.1.2018, č.k. 6C/87/2017-70, s účinnosťou od právoplatnosti výroku II. Výrokom IV. žalovanému vo veci vedenej na Okresnom súde Partizánske pod sp. zn. 6C/89/2017 M. U. uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi vo veci vedenej na Okresnom súde Partizánske pod sp. zn. 6C/89/2017 S. G. sumu 10.000 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 10.000 eur od 25.7.2016 do zaplatenia, do troch dní od právoplatnosti rozsudku. Výrokom V. žalobcovi vo veci vedenej na Okresnom súde Partizánske pod sp. zn. 6C/89/2017 S. G. priznal proti žalovanému M. U. nárok na náhradu trov konania pôvodne vedeného pod sp. zn. 6C/8/2018 a trov konania vedeného pod sp. zn. 6C/89/2017 v rozsahu 100 %. Výrokom VI. vrátil žalovanému M. U. zložený preddavok na trov dokazovania vo výške 30 eur, ktorý bol zaplatený dňa 31.1.2019 a zúčtovaný účtovným dokladom č. 04012019. Výrokom VII. upravil účtarenň Okresného súdu Partizánske, aby žalovanému M. U. vrátila zaplatený preddavok na trovy dokazovania vo výške 30 eur, ktorý bol zaplatený dňa 31.1.2019 a zúčtovaný účtovným dokladom č. 04012019, druh trov konania D14, položka registra 2, rok 2019.

2. Súd prvej inštancie rozhodoval na základe žaloby, ktorou sa žalobca S. G. domáhal proti žalovanému M. U. zaplatenia sumy 10.000 eur spolu s príslušenstvom. Konanie sa začalo na súde prvej inštancie pod sp. zn. 6C/89/2017. Žalobu žalobca odôvodnil tým, že na základe zmluvy o postúpení pohľadávok zo dňa 21.7.2015 mu postúpila L. Y. pohľadávku voči žalovanému vo výške 75.000 eur z titulu poskytnutej

pôžičky. Na základe dodatku č. 1 zmluvy o pôžičke zo dňa 9.2.2015, dodatku č. 2 zmluvy o pôžičke zo dňa 24.7.2015 a dodatku č. 3 zmluvy o pôžičke zo dňa 13.2.2017 žalobca poskytol žalovanému ďalšie pôžičky v celkovej výške 105.000 eur. V zmysle čl. III. dodatku č. 3 zmluvy o pôžičke zo dňa 13.2.2017 splatnosť pôžičky v sume 30.000 eur bola 24.7.2016, splatnosť pôžičky v sume 75.000 eur bola 5.9.2016 a splatnosť pôžičky v sume 60.000 eur bola 13.2.2018. Listom zo dňa 12.10.2017 žalobca vyzval žalovaného k zaplateniu splatnej časti pôžičky vo výške 105.000 eur. Následne žalovaný žalobcovi dňa 7.12.2017 poslal časť dlžnej sumy vo výške 17.805 eur. Zostatok dlžnej sumy tak predstavuje 87.195 eur. Týmto žalobným návrhom si žalobca uplatnil nárok na zaplatenie časti svojej splatnej pohľadávky vo výške 10.000 eur s príslušenstvom. Ide o časť požičanej sumy 30.000 eur splatnej dňa 24.7.2016. Zároveň si žalobca uplatnil úrok z omeškania.

3. Súd prvej inštancie uznesením zo dňa 19.6.2018, č.k. 6C/89/2017-49, spojil na spoločné konanie konania vedné pred súdom prvej inštancie pod sp. zn. 6C/89/2017 a pod sp. zn. 6C/8/2018 s tým, že spojené konanie sa ďalej vedie pod sp. zn. 6C/89/2017. Uznesenie nadobudlo právoplatnosť dňa 9.7.2018.

4. V konaní vedenom pôvodne pod sp. zn. 6C/8/2018 sa žalobca M. U. domáha proti žalovanému S. G. určenia, že záložné právo k nehnuteľnostiam (tam špecifikovaným), zaniklo uspokojením zabezpečenej pohľadávky. Žalobca je výlučným vlastníkom nehnuteľností - zálohu. Dňa 5.9.2014 ako dlžník uzatvoril so L. Y. ako veriteľom zmluvu o pôžičke, titulom ktorej mu bola poskytnutá bezúročná peňažná pôžička vo výške 60.000 eur, ktorú sa zviazal vrátiť najneskôr do 5.9.2016. Dňa 9.2.2015 bol medzi ním a L. Y. uzatvorený dodatok č. 1 k zmluve o pôžičke, na základe ktorého mu bolo poskytnutých ďalších 15.000 eur, a celková suma pôžičky sa zvýšila z 60.000 eur na 75.000 eur, ktorú sumu sa zaviazal vrátiť najneskôr do 5.9.2016. Dňa 21.7.2015 bola medzi L. Y. ako postupcom a žalovaným ako postupníkom uzatvorená zmluva o postúpení pohľadávky, titulom ktorej L. Y. postúpila žalovanému celú pohľadávku zo zmluvy o pôžičke v znení jej dodatku č. 1, a to vo výške 75.000 eur istiny. Dňa 24.7.2015 bola medzi ním a žalovaným podpísaná listina označená ako Dodatok č. 2 k Zmluve o pôžičke, na základe ktorého mu bolo poskytnutých ďalších 30.000 eur, a celková suma poskytnutej pôžičky sa zvýšila zo 75.000 eur na 105.000 eur, ktorú sumu mal podľa dodatku vrátiť tak, že časť vo výške 30.000 eur do 24.7.2016 a časť vo výške 75.000 eur od 5.9.2016. Dňa 13.2.2017 bola medzi ním a žalovaným podpísaná ďalšia listina označená ako dodatok č. 3 k zmluve o pôžičke, na základe ktorého mu bolo poskytnutých ďalších 60.000 eur a celková suma poskytnutej pôžičky sa zvýšila zo 105.000 eur na 165.000 eur, ktorú sumu mal podľa dodatku vrátiť v časti vo výške 30.000 eur do 24.7.2016, v časti vo výške 75.000 eur od 5.9.2016 a v časti vo výške 60.000 eur do 13.2.2018. Za účelom zabezpečenia pohľadávky zo zmluvy o pôžičke vo výške 60.000 eur bola medzi ním ako záložcom a L. Y. ako záložným veriteľom dňa 5.9.2014 uzatvorená zmluva o zriadení záložného práva k zálohu. Dňa 9.2.2015 bol medzi ním a L. Y. uzatvorený dodatok č. 1 k zmluve o zriadení záložného práva, ktorým sa záložné právo rozšírilo na pohľadávku celkom vo výške 75.000 eur, avšak tento nebol zavkladovaný do katastra nehnuteľností. Dňa 24.7.2015 bola medzi ním a žalovaným podpísaná listina označená ako dodatok č. 2 k zmluve o zriadení záložného práva, ktorou sa malo záložné právo rozšíriť na pohľadávku celkom vo výške 105.000 eur istiny. Ani ten nebol zavkladovaný do katastra. Všetky listiny vypracoval právnik žalovaného, resp. právnik L. Y. a jemu boli iba predložené na podpísanie. Dňa 13.10.2017 obdržal od žalovaného list zo dňa 12.10.2017, ktorým ho vyzval na zaplatenie sumy 105.000 eur titulom zmluvy o pôžičke v znení dodatkov, tvrdiac, že mu nebola vrátená ani len časť pôžičky. Toto tvrdenie nie je pravdivé, dňa 12.10.2017 mu vrátil celkom sumu 87.195 eur postupnými hotovostnými platbami realizovanými na základe dohody so žalovaným v mesiacoch október 2014 až september 2017. O tom poskytol žalovanému aj písomnú odpoveď zo dňa 7.11.2017, na ktorú žalovaný reagoval listom zo dňa 9.11.2017, ktorým vyzval žalobcu na predloženie dokladov z bankového účtu o realizovaní úhrad. Následne od žalovaného obdržal oznámenie o začatí výkonu záložného práva zo dňa 2.11.2017 predajom zálohu na dobrovoľnej dražbe a výzvu na umožnenie vykonania ohodnotenia nehnuteľnosti a obhliadky nehnuteľnosti od dražobníka. Do listu vlastníctva bola zapísaná poznámka o začatí výkonu záložného práva v prospech žalovaného. Žalovaný nie je oprávnený záložné právo vykonať, nakoľko toto v súlade s ustanovením § 151mb ods. 1 písm. a) Občianskeho zákonníka zaniklo zánikom - uspokojením zabezpečenej pohľadávky. Do podania žaloby vrátil celkom sumu 105.000 eur, a to časť vo výške 67.945 eur menšími hotovostnými platbami realizovanými v mesiacoch október 2014 až september 2017, časť vo výške 19.250 eur dňa 17.5.2017 a časť vo výške 17.805 eur dňa 7.12.2017.

5. Na pojednávaní predniesol žalovaný prostredníctvom svojej právnej zástupkyne procesný návrh na pripustenie zmeny (rozšírenia) žaloby o eventuálny petit. Navrhol buď aby súd určil, že záložné právo k nehnuteľnostiam (tam špecifikovaným) zaniklo uspokojením pohľadávky (pôvodný petit), eventuálne aby súd určil, že záložné právo platne nevzniklo. Súd prvej inštancie zmenu žaloby podľa § 139 CSP nepripustil. Vychádzal z toho, že žalovaný zmenu žaloby navrhol až na treťom pojednávaní v poradí. Celé dokazovanie sa počas konania viedlo k preukázaniu skutočnosti, či záložné právo zaniklo splnením alebo nie. Ak žalovaný zmenu urobil až po vykonaní všetkých navrhnutých dôkazov (žiadne ďalšie dôkazy navrhnuté neboli), hoci mu nič podľa súdu prvej inštancie nebránilo, aby tak urobil kedykoľvek skôr v priebehu konania (všetky relevantné skutkové okolnosti musel poznať od začatia konania, ani výpoveď svedkyne Y., po ktorej zmenu žaloby žalovaný predniesol, nie je možné hodnotiť ako prinášajúcu zásadnú zmenu do poznania skutkového stavu relevantného pre rozhodnutie) bolo by nutné pojednávanie odročiť, aby mohla byť daná možnosť protistrane reagovať na zmenený petit žaloby a prípadne uviesť svoje prostriedky procesnej obrany (v sporovom konaní platí princíp „rovnosti zbraní“). To súd prvej inštancie považoval za rozporné s princípom hospodárnosti konania tak, ako ho má na mysli čl. 17 CSP. Súd prvej inštancie pri rozhodnutí o nepripustení rozšírenia žaloby prihliadal aj na to, že žalovaného v uznesení zo dňa 11.1.2018, č.k. 6C/87/2017, (o nariadení neodkladného opatrenia) poučil aj o možnosti podať iný druh žaloby ako o určenie, že záložné právo zaniklo (zdržiaciu žalobu), avšak žalovaný túto možnosť nevyužil. V žalobe o zdržanie sa výkonu záložného práva mohol žalovaný už od počiatku konania predniesť prostriedky procesného útoku smerujúce k preukázaniu tvrdenia o tom, že záložné právo vôbec nevzniklo. Z uvedených dôvodov súd prvej inštancie rozšírenie žaloby podľa § 143 ods. 1 CSP nepripustil a v konaní pokračoval podľa § 143 ods. 3 CSP o pôvodnej žalobe.

6. Žalovaný doručil súdu prvej inštancie dňa 8.3.2018 (v odpore) návrh na prerušenie konania, ktorý odôvodnil tým, že sa na súde prvej inštancie vedie konanie sp. zn. 6C/8/2018, v ktorom sa rieši otázka majúca zásadný význam pre rozhodnutie v konaní sp. zn. 6C/89/2017. Súd prvej inštancie však obe uvedené konania spojil na spoločné konanie. Urobil teda iné vhodné opatrenie v zmysle ustanovenia § 164 CSP. Dôvod na prerušenie konania sp. zn. 6C/89/2017 preto nie je. Preto súd prvej inštancie v súlade s § 162 ods. 3 CSP návrh na prerušenie konania v rozhodnutí vo veci samej zamietol (výrok I. napadnutého rozsudku).

7. Súd prvej inštancie po vykonanom dokazovaní dospel k záveru, že žalobca M.K. nepredložil žiaden nespochybniteľný dôkaz, z ktorého by nepochybne vyplývalo, že celý jeho dlh voči žalovanému S. G., ktorý je zabezpečený do výšky 105.000 eur záložným právom, zanikol splnením. Ním navrhnutí a vypočutí svedkovia podľa súdu prvej inštancie priamo neboli prítomní pri odovzdávaní hotovostných platieb, ich uskutočnenie teda potvrdiť nemohli. Skutočnosť, že platby mali byť zaplatené, mali len z počutia, pričom títo svedkovia mali osobné (kamarátsky a partnerský vzťah), alebo aj finančné (ručiteľský záväzok) dôvody vypovedať v prospech žalobcu M. U.. Kvitanciu potvrdzujúcu plnenie hotovostných splátok dlhu žalobca súdu prvej inštancie nepredložil (hoci bez jej vydania plnenie mohol odmietnuť, prípadne mu ani nič nebránilo plniť na účet, tak ako to bolo v zmluve a v jednotlivých dodatkoch k nej dohodnuté) a žalovaný prijatie plnenia od neho poprel. Preto súd prvej inštancie jeho žalobu o určenie, že záložné právo zaniklo z dôvodu splnenia zabezpečenej pohľadávky, zamietol (výrok II. napadnutého rozsudku).

8. Súd vo veci sp. zn. 6C/87/2017 nariadil uznesením zo dňa 11.01.2018 sp. zn. 6C/87/2017 v spojení s uznesením Krajského súdu v Trenčíne zo dňa 29.3.2018 sp. zn. 17Co/52/2018 neodkladné opatrenie, ktorým nariadil žalovanému S. G. zdržať sa výkonu záložného práva dobrovoľnou dražbou zálohu až do právoplatného skončenia konania vo veci samej o žalobnom návrhu podľa ďalšieho výroku uznesenia. Druhým výrokom uznesenia súd uložil žalobcovi M. U. v určenej lehote podať žalobu o určenie, že záložné právo zaniklo alebo o uloženie povinnosti žalovanému zdržať sa výkonu záložného práva na uspokojenie pohľadávky prevyšujúcej sumu aktuálneho zostatku dlhu žalobcu. Uznesenie nadobudlo právoplatnosť dňa 3.5.2018.

9. Žalobou, ktorú žalobca M. U. podal na podklade výroku II. citovaného uznesenia, je žaloba vo veci sp. zn. 6C/8/2018. V súvislosti s výsledkom tohto konania bolo potrebné rozhodnúť podľa § 335 ods. 1, s poukazom na § 336 ods. 4 CSP o nariadenom neodkladnom opatrení. Keďže bola žaloba vo veci samej zamietnutá výrokom II. tohto uznesenia, bolo potrebné v súlade s citovanými zákonnými ustanoveniami nariadené neodkladné opatrenie zrušiť. Preto súd prvej inštancie rozhodol tak, že zrušil uvedené

neodkladné opatrenie. Nariadené neodkladné opatrenie stratí účinnosť právoplatnosťou rozhodnutia vo veci samej o príslušnej časti predmetu konania, teda právoplatnosťou výroku II. tohto rozsudku (výrok III. napadnutého rozsudku).

10. Z vykonaného dokazovania súdu prvej inštancie vyplynulo, že celkový dlh žalovaného voči žalobcovi z titulu pôžičiek bol vo výške 165.000 eur. Jeho splatnosť bola dohodnutá tak, že suma 30.000 eur bola splatná 24.7.2016, suma 75.000 eur bola splatná 5.9.2016 a suma 60.000 eur bola splatná 13.2.2018. Z celkového dlhu si žalobca uplatnil len zaplatenie sumy 10.000 eur. Z vykonaného dokazovania vyplynulo, že žalovaný žalobcovi zaplatil spolu sumu 47.805 eur [17.805 eur prevodom na účet dňa 7.12.2017 + 30.000 eur dňa 28.2.2018 (žalobca zaplatenie tejto časti dlhu žalovaným nepoprel)] a časť dlhu vo výške 19.250 eur zanikla započítaním pohľadávok. Spolu teda zanikol dlh žalovaného do výšky 67.055 eur. V tejto časti zánik dlhu nebol sporný. Ostáva však ešte zvyšok dlhu vo výške 97.945 eur. V tejto časti žalovaný zánik záväzku podľa súdu prvej inštancie nepreukázal, pričom vyhodnotil jednotlivé svedecké výpovede a listinné dôkazy. Žalovaný bol teda povinný zaplatiť žalobcovi sumu 165.000 eur, zaplatil mu však len sumu 67.055 eur, preto je žaloba o zaplatenie sumy 10.000 eur podľa súdu prvej inštancie dôvodná.

11. Čo sa týka úroku z omeškania, ten si žalobca uplatnil od 25.7.2016 do zaplatenia a viazal ho na nezaplatenie časti dlhu splatnej 24.7.2016. Súd prvej inštancie vychádzal z toho, že žalovaný bol povinný na podklade dohody v zmluve splatiť časť pôžičky vo výške 30.000 eur (prvú splátku) do 24.7.2016. K tomuto dňu však pôžičku v tejto časti nevrátil. Zánik záväzku do sumy 30.000 eur preukázal predloženými dôkazmi čo do sumy 19.250 eur ku dňu 17.5.2017 a čo do sumy 10.750 eur ku dňu 7.12.2017 (vtedy preukázateľne zaplatil sumu 17.805 eur). Časť dlhu splatnú 24.7.2016, vrátane tej časti, vo vzťahu ku ktorej si žalobca uplatňuje úrok z omeškania, teda zaplatil v celom rozsahu dňa 7.12.2017.

12. Za obdobie od 25.7.2016 do zaplatenia (teda do 7.12.2017) vznikol žalobcovi nárok na úrok z omeškania, a to až do zaplatenia uplatnenej časti pohľadávky. Preto žalobcovi súd prvej inštancie priznal i ten. Keďže na určenie dlhšej ako zákonnej lehoty dôvod súd prvej inštancie nezistil, lehotu určil v súlade s § 232 ods. 3 CSP do troch dní od právoplatnosti rozsudku (výrok IV. napadnutého rozsudku).

13. Súd prvej inštancie sa pri rozhodovaní o trovách riadil tým, že žalobca bol v spore v celom rozsahu úspešný, preto mu súd proti neúspešnému žalovanému priznal plný nárok na náhradu trov konania. Keďže žalobca bol úspešný aj v tej časti predmetu konania, o ktorej sa pôvodne viedlo konanie pod spisovou značkou 6C/8/2018, súd prvej inštancie túto skutočnosť premietol aj do výroku V. rozsudku a výslovne určil, že žalobca (S. G.) má proti žalovanému (M. U.) nárok na náhradu trov oboch konaní (sp. zn. 6C/8/2018 aj 6C/89/2017) (výrok V. napadnutého rozsudku).

14. Súd žalovanému uložil uznesením zo dňa 12.12.2018, č.k. 6C/89/2017-88, povinnosť zaplatiť preddavok na trovy dôkazu - výsluchu svedkyne L. Y.. Žalovaný preddavok zložil dňa 31.1.2019 vo výške 30 eur. Preddavok bol zúčtovaný účtovným dokladom č. 04012019 dňa 1.2.2019 pod položkou registra 2, rok 2019. Na pojednávaní dňa 27.3.2019 bol vykonaný výsluch svedkyne L. Y.. Tá si však náhradu trov svedeckej výpovede (svedočné) neuplatnila. Keďže zo zloženého preddavku žiaden nárok uspokojený nebol, je potrebné tento v celom rozsahu vrátiť žalovanému, ktorý ho zložil. Súd prvej inštancie zároveň vydal pokyn pre uctáreň, aby vrátenie zaplateného preddavku zrealizovala (výroky VI. a VII. napadnutého rozsudku).

15. V zákonom stanovenej lehote proti výrokom II., III., IV. a V. tohto rozsudku podal odvolanie žalovaný M. U. (ďalej označovaný iba ako „žalovaný“) prostredníctvom svojho právneho zástupcu.

16. Žalovaný namietal, že súd prvej inštancie postupoval nesprávne, keď nepripustil zmenu žaloby na pojednávaní dňa 27.3.2019, pričom toto rozhodnutie malo zásadný vplyv aj na rozhodnutie vo veci samej. K podaniu návrhu na zmenu žaloby došlo v nadväznosti na výpoveď svedkyne Y., a to bezprostredne po výpovedi, keď z nej vyplynulo, že zmluva o pôžičke zo dňa 5.9.2014 uzatvorená medzi ňou ako veriteľom a žalovaným ako dlžníkom, bola tzv. simulovaným právnym úkonom, keďže absentovala vôľa tejto svedkyne poskytnúť žalovanému akúkoľvek pôžičku. Svedkyňa urobila len to, čo jej žalobca prikázal, pričom pôžičku v skutočnosti poskytol žalovanému žalobca a peniaze len prešli cez účet svedkyne. Všetky podmienky pôžičky si vzájomne dojednali žalobca a žalovaný. O vrátenie pôžičky sa táto svedkyňa, podľa jej slov, vôbec nezaujímal. Dokonca si nepamätala ani to, že mala žalovanému

titulom dodatku k pôžičke poskytnúť 15.000 eur, čo svedčí o tom, že pôžičku mu reálne poskytol žalobca, nie svedkyňa. V nadväznosti na uvedené nemohlo podľa žalovaného dôjsť ani k platnému vzniku záložného práva titulom zmluvy o zriadení záložného práva k nehnuteľnostiam zo dňa 5.9.2014, uzatvorenej medzi svedkyňou ako záložným veriteľom a ním ako záložcom. Žalovaný zdôraznil, že neplatnosť vzniku záložného práva namietal už v návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia, kde uvádzal, že pôžičku reálne poskytol žalobca a nie L. Y., že nikdy nemal vôľu požičať si peniaze od L. Y. a že na podpísaní zmluvy so L. Y. trval žalobca, pričom všetky zmluvy dával vyhotovovať práve on. K týmto námietkam podľa žalovaného súd prvej inštancie v uznesení o nariadení neodkladného opatrenia uviedol, že sú irelevantné. Preto sa žalovaný k tomu neskôr nevracal. Výpoveďou svedkyne však bola potvrdená oprávnenosť takýchto námietok, čo nemohol nechať bez povšimnutia a nemal tak urobiť ani súd prvej inštancie, nakoľko na absolútnu neplatnosť právnych úkonov je povinný prihliadať z úradnej moci. Súd prvej inštancie preto pochybil, keď zmenu žaloby nepripustil. Svojím rozhodnutím totiž vyvolal potrebu podania novej žaloby, hoci má svojimi rozhodnutiami ďalším súdnym sporom predchádzať. Žalovaný je pritom presvedčený, že v prípade pripustenia navrhovanej zmeny žaloby by nebolo potrebné vykonať ďalšie dokazovanie či odročiť za týmto účelom pojednávanie. Výpoveď svedkyne v tomto smere bola jednoznačná a ďalšie dokazovanie, nad rámec už vykonaného, by nebolo potrebné.

17. Žalovaný následne vytykal súdu prvej inštancie nesprávne právne posúdenie veci, spočívajúce v nesprávnom výklade § 524 Občianskeho zákonníka. V zmysle uvedeného ustanovenia možno podľa žalovaného prevádzať len jednotlivé pohľadávky (práva). Predmetom postúpenia nemôže byť celý záväzkový vzťah, t.j. práva aj povinnosti. Zmluvou o postúpení pohľadávky nevstupuje postupník do právneho postavenia v celom rozsahu ako jeho právny nástupca, ale sa zmluvne prevádza len určitá pohľadávka a s ňou spojené práva. Podľa § 524 ods. 2 Občianskeho zákonníka postúpením pohľadávky na vrátenie pôžičky zo strany L. Y. ako postupcu na žalobcu ako postupníka sa žalobca nestal namiesto L. Y. účastníkom zmluvy o pôžičke zo dňa 5.9.2014. Keďže nebol účastníkom zmluvy, nebol ani oprávnený túto zmluvu formou dodatkov meniť. Pokiaľ žalobca poskytol žalovanému ďalšiu pôžičku nad rámec postúpenej pohľadávky, vznikol medzi ním a žalobcom nový, samostatný záväzkový vzťah, nezávislý od pôžičkového vzťahu medzi žalovaným a L. Y.. Rovnako tak sa žalobca nemohol stať ani účastníkom zmluvy o zriadení záložného práva k nehnuteľnostiam zo dňa 5.9.2014, uzatvorenej medzi L. Y. ako záložným veriteľom a žalovaným ako záložcom, za účelom zabezpečenia pohľadávky zo zmluvy o pôžičke zo dňa 5.9.2014. Záložné právo síce na žalobcu z postúpenej pohľadávky prešlo, avšak to neznamená, že by sa žalobca súčasne stal účastníkom záložnej zmluvy, a teda ju mohol formou dodatkov meniť. Dodatky č. 2 a č. 3 k zmluve o pôžičke zo dňa 5.9.2014, ako aj dodatky č. 2 a č. 3 k zmluve o zriadení záložného práva k nehnuteľnostiam zo dňa 5.9.2014 tak žalovaný považuje za neplatné, keďže ich uzatváral so žalobcom, ktorý nebol účastníkom dodatkami menených zmlúv, čo znamená, že záložné právo zabezpečovalo maximálne postúpenú pohľadávku, t.j. sumu 75.000 eur. Uviedol, že pritom do dnešného dňa vrátil žalobcovi celkom sumu 135.000 eur. Pokiaľ tak súd prvej inštancie v rozpore s uvedeným uzavrel, že v zmysle § 524 Občianskeho zákonníka je možné postúpiť celú zmluvu, jedná sa podľa názoru žalovaného o nesprávne právne posúdenie veci, ktoré viedlo k vydaniu nesprávneho rozhodnutia.

18. Následne žalovaný uviedol, že súd prvej inštancie podľa jeho mienky pochybil aj v tom, keď hotovostné platby, realizované žalovaným na splátky pôžičky, považoval za nepreukázané. Mal za to, že vykonaným dokazovaním bolo nesporne preukázané, že hotovostnými platbami, realizovanými v období od októbra 2014 až do septembra 2017 vrátil žalobcovi časť pôžičky vo výške 67.945 eur. Táto skutočnosť bola podľa žalovaného preukázaná jednak výpoveďou svedkyne R. Y., ktorá bola niekoľkokrát prítomná pri odovzdávaní peňazí a v ktorej záujme bola kontrola vrátenia pôžičky žalobcovi, nakoľko sa za splnenie tejto povinnosti žalovaného zaručila, jednak výpoveďou svedka Y. U., ktorý bol prítomný pri viacerých mimosúdnych rokovaniach o predmete sporu medzi žalobcom a žalovaným, a napokon i v písomnosti z účtu žalovaného.

19. Nepriamo boli hotovostné platby podľa presvedčenia žalovaného potvrdené aj správaním samotného žalobcu, nakoľko je nemysliteľné, aby žalobca poskytol žalovanému ďalšiu pôžičku vo výške 60.000 eur, a hoci mu, podľa tvrdenia žalobcu, nevrátil dovtedy ani len časť predchádzajúcej, niekoľko mesiacov predtým splatnej pôžičky vo výške 105.000 eur. Za nemysliteľné považoval žalovaný i to, aby mu žalobca poskytol na dobu dvoch rokov celkom sumu 165.000 eur bez akýchkoľvek úrokov či inej odplaty za poskytnutie, a aby žalobca len tak bez ďalšieho odpustil žalovanému časť istiny pôžičky, ako sa na pojednávaní uviedol.

20. Žalovaný zotrval na tom, že žalobca klame a nie je možné jeho tvrdeniam veriť, o čom svedčí aj skutočnosť, že žalobca spočiatku popieral aj vrátenie sumy 19.250 eur (započítaním), ktorú potvrdil až neskôr, pod ťarchou priamych listinných dôkazov.

21. Hotovostné platby ďalej podľa názoru žalovaného potvrdila svedkyňa L. Y., ktorá uviedla, že pákrát doniesol určitú hotovosť, pričom výška hotovostných platieb, ako aj ich počet, uvádzané touto svedkyňou, sa presne zhodovali s tvrdeniami svedkyne R. Y. v tomto smere.

22. Pokiaľ svedkyňa L. Y. tvrdila, že peniaze boli určené na niečo iné, evidentne sa podľa žalovaného jednalo o účelové a vymyslené tvrdenia, nakoľko táto nevedela ani uviesť, na čo tieto peniaze následne použila, hoci tvrdila, že si ich nechala. Na rozdiel od súdu prvej inštancie nepovažuje žalovaný za logické či obvyklé, že pôžičku splácal v hotovosti, hoci v písomnej zmluve boli dohodnuté bezhotovostné platby. Žalovaný sa spoliehal na to, čo si so žalobcom ako kamarát ústne dohodol, nakoľko tomuto dôveroval a nepredpokladal, že hotovostné platby odtajú.

23. Na tomto základe žalovaný žiadal odvolací súd, aby zrušil napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie, ako aj právoplatné uznesenie, ktorým nebola pripustená zmena žaloby, a vrátil vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

24. K odvolaniu žalovaného sa písomne vyjadril žalobca S. G. (ďalej označovaný iba ako „žalobca“) prostredníctvom svojho právneho zástupcu. Odvolanie žalovaného žalobca nepovažoval za dôvodné. Mal za to, že žalovaný v podanom odvolaní neuvádza novú argumentáciu. Ku všetkým tvrdeniam žalovaného zaujal postoj súd prvej inštancie. K odvolacím tvrdeniam žalovaného sa žalobca následne podrobne vyjadril, pričom odkazoval na právne posúdenie veci súdom prvej inštancie, ktoré považoval za vecne správne. Žiadal odvolací súd o potvrdenie napadnutého rozsudku a priznanie náhrady trov odvolacieho konania proti žalovanému v plnom rozsahu.

25. Krajský súd ako súd odvolací preskúmal vec podľa § 379 a 380 ods. 1 CSP bez nariadenia pojednávania odvolacieho súdu podľa § 385 ods. 1 CSP a dospel k záveru, že rozsudok súdu prvej inštancie je potrebné v napadnutej časti výrokov II., III., IV. a v závislom výroku V. o trovách konania podľa § 387 ods. 1 a 2 CSP potvrdiť.

26. Rozsudok súdu prvej inštancie vo výrokoch I., VI. a VII. odvolaním napadnutý nebol, preto je v tomto rozsahu právoplatný a týmto rozhodnutím odvolacieho súdu nedotknutý.

27. Úvodom odvolací súd musí skonštatovať, že žalovaný v odvolaní neponúka argumentáciu, ktorá by bola schopná priviesť zmenu, resp. zrušenie napadnutého rozsudku. Prezентuje iba rovnakú argumentáciu, ktorú vzniesol pred súdom prvej inštancie a s ktorou sa podrobne a dôkladne súd prvej inštancie i zaoberal. Nie je potom úlohou odvolacieho súdu v prípade odvolania, ktoré nekonkretizuje, v čom sú závery súdu prvej inštancie nesprávne, ale iba opakuje totožné argumenty a námietky, aké boli tvrdené pred súdom prvej inštancie, znova argumentáciu súdu prvej inštancie opakovať inými slovami.

28. Preskúmaním veci a podaného odvolania sa odvolací súd v celom rozsahu stotožnil s odôvodnením napadnutého rozsudku v zmysle § 387 ods. 2 CSP. Dôvody, ktoré viedli súd prvej inštancie k rozhodnutiu, sú podľa odvolacieho súdu vecne správne. Súd prvej inštancie sa podrobne a poctivo vyrovnal so všetkými námietkami žalovaného. Odvolací súd preto na viacerých miestach odkazuje žalovaného na napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie a len na zdôraznenie správnosti dodáva nasledovné:

29. Žalovaný v podanom odvolaní nesúhlasil s postupom súdu prvej inštancie, keď nepripustil zmenu žaloby. Svojim rozhodnutím súd prvej inštancie podľa názoru žalovaného vyvolal potrebu podania novej žaloby. V prípade pripustenia žaloby podľa žalovaného by nebolo potrebné vykonať ďalšie dokazovanie či odročiť za týmto účelom pojednávanie. Žalovaný mal za to, že výpoveď svedkyne Y. bola jednoznačná a ďalšie dokazovanie by nebolo potrebné.

30. Žalovaný podľa odvolacieho celkom prehlada odôvodnenie súdu prvej inštancie, prečo zmenu žaloby nepripustil. Súd prvej inštancie zdôraznil, že žalovaný navrhol zmenu žaloby až na treťom pojednávaní, hoci nič mu nebránilo tak učiniť skôr (pričom ani výpoveď svedkyne Y. nebolo možné

hodnotiť podľa súdu prvej inštancie ako prinášajúcu zásadnú zmenu do poznania skutkového stavu relevantného pre rozhodnutie). Správne potom súd prvej inštancie konštatoval, že by bolo nutné odročiť pojednávanie, aby bola daná možnosť protistrane reagovať na zmenu petitu. Odvolací súd nepovažuje za správny názor žalovaného, že by ďalšie dokazovanie (a teda i odročenie pojednávania) nebolo po zmene petitu potrebné. Hoci sa javila žalovanému výpoveď svedkyne Y. ako jednoznačná, tak sa javiť nemusela žalobcovi ako protistrane, ktorý má v zmysle čl. 6 základných princípov CSP právo v rovnakej miere uplatňovať prostriedky procesného útoku a obrany. Správne tak súd prvej inštancie nestratil zo zreteľa, že v sporovom konaní platí princíp rovnosti zbraní.

31. Navyše odvolací súd musí žalovaného upozorniť na skutočnosť, že odvolateľ musí konkretizovať, aký vplyv prípadne mala mať vada právoplatného uznesenia súdu prvej inštancie o nepripustení zmeny žaloby na rozhodnutie vo veci samej (§ 365 ods. 2 CSP). To žalovaný v podanom odvolaní neučinil.

32. Ďalej žalovaný namietal, že súd prvej inštancie nesprávne aplikoval § 524 Občianskeho zákonníka. Tvrdil, že predmetom postúpenia nemôže byť celý záväzkový vzťah. Postúpením pohľadávky na vrátenie pôžičky sa žalobca nestal účastníkom zmluvy o pôžičke zo dňa 5.9.2014. Keďže žalobca nebol účastníkom zmluvy o pôžičke a zmluvy o zriadení záložného práva, nemohol tieto zmluvy žalobca formou dodatkov ani meniť.

33. Podľa odvolacieho súdu žalovaný i pri týchto námietkach prehliada relevantné odôvodnenie napadnutého rozsudku. Stačí preto odkázať žalovaného na body 73. a 74. napadnutého rozsudku. Súd prvej inštancie jasne konštatoval, že skutočnosť, či bola predmetom postúpenia zmluva ako taká alebo iba pohľadávka z tejto zmluvy, nebola pre rozhodnutie významná. Podstatné bolo, že pohľadávka bola postúpená na žalobcu. Jej výška v čase postúpenia bola určená jasne, zrozumiteľne a nezameniteľným spôsobom. K nemožnosti žalobcu meniť zmluvu sa podrobne a dôkladne vyjadril súd prvej inštancie v bode 74. napadnutého rozsudku. Odvolací súd tak žalovaného odkazuje na uvedené zdôvodnenie. Žalovaný v podanom odvolaní sám nekonkretizuje, prečo tieto závery súdu prvej inštancie neobstoja, resp. v čom spočíva ich nesprávnosť. Iba všeobecné tvrdenie, že ak nebol žalobca účastníkom zmluvy o pôžičke, resp. zmluvy o zriadení záložného práva, nemohol žalobca tieto zmluvy meniť, nemôže obstať, keďže uvedenú skutočnosť súd prvej inštancie v uvedenom bode 74. napadnutého rozsudku presvedčivo vyvrátil. Uvedené právne posúdenie súdu prvej inštancie zostalo však odvolaním bez odozvy. Odvolací súd pritom už v minulosti viackrát zdôraznil, že „odvolací dôvod (§ 365 CSP) je potrebné v podanom odvolaní nielen identifikovať, ale tiež konkretizovať, teda v akom konkrétnom pochybení podľa odvolateľa spočíva“ (napr. rozsudok zo dňa 25.6.2020, sp. zn. 17Co/125/2019). Zhodný záver, plne použiteľný i na tunajšie právne pomery, zastáva i Najvyšší správny súd ČR. Zdôrazňuje, že čím je námietka všeobecnejšia, tým všeobecnejšie k nej súd môže pristúpiť a posudzovať ju. Nie je možné, aby súd za odvolateľa špekulatívne domýšľal argumenty, konkretizoval všeobecné tvrdenia alebo vyberal zo spisu tie skutočnosti, ktoré odvolateľove tézy podporujú. Takým postupom by súd prestal byť nestranným a prevzal by na seba úlohu odvolateľovho advokáta (rozsudok NSS ČR zo dňa 24.2.2021, sp. zn. 10 As 2/2020, bod 20).

34. Nakoniec žalovaný v odvolaní namietal záver súdu prvej inštancie, keď hotovostné platby nepovažoval za preukázané. Žalovaný zastával názor, že bolo v konaní preukázané, že zaplatil žalobcovi časť pôžičky vo výške 67.945 eur od októbra 2014 do septembra 2017. Túto skutočnosť považoval žalovaný za preukázanú z výpovedí svedkýň Y. a Y. a svedka U. a i z výpisu z jeho účtu.

35. Žalovaný však podľa odvolacieho súdu len rekapituluje svoju argumentáciu z konania pred súdom prvej inštancie. S ňou sa súd prvej inštancie dôkladne vyrovnal v bodoch 90. a 78. napadnutého rozsudku. Žalovaného preto stačí odkázať na uvedené časti napadnutého rozsudku. V odvolaní totiž žalovaný právne závery súdu prvej inštancie a hodnotenie dôkazov nepodrobuje kritike, nevysvetľuje, v čom sa súd prvej inštancie mýli (napr. záver súdu prvej inštancie, že žiaden zo svedkov nevidel odovzdávanie peňazí žalovaným žalobcovi, žalovaný nespochybnuje; nie sú spochybnené žalovaným ani závery súdu prvej inštancie o hodnotení jednotlivých svedkov z hľadiska ich dôveryhodnosti; žalovaný nespochybnil ani záver súdu prvej inštancie, že platby ním uhradené poznali svedkovia iba z počutia; žalovaný nespochybnil, že žalovaný nepredložil kvitanciu o splnení dlhu, hoci tak mohol učiniť; nie je žalovaným namietaný záver súdu prvej inštancie, že nepredložil žiaden nespochybniteľný dôkaz, z ktorého by nepochybne vyplývalo, že celý dlh voči žalobcovi zanikol splnením). Takto zdôvodnené odvolacie námietky nie sú podľa odvolacieho súdu dostatočné na to, aby mohol k nim odvolací súd zaujať

relevantný postoj bez toho, aby len opakoval argumentáciu súdu prvej inštancie. Preto pri uvedených námietkach je nutné prijať rovnaký záver, ako pri hodnotení predošlej odvolacej námietky.

36. Z týchto dôvodov odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti výrokov II., III., IV. a v závislom výroku V. o trovách konania potvrdil ako vecne správny (§ 387 ods. 1 CSP), pričom v podrobnostiach na vecne správne a presvedčivé odôvodnenie rozhodnutia súdu prvej inštancie odkazuje (§ 387 ods. 2 CSP).

37. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP tak, že S. G. priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 % voči M. nakoľko bol v odvolacom konaní plne úspešný. V zmysle § 262 ods. 2 CSP o výške náhrady trov bude rozhodovať súd prvej inštancie.

38. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom krajského súdu jednomyseľne.

Poučenie:

: Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).